

9/12

11/12

Berlin står fast

Berlinvalet i söndags innebär en lysande seger för demokratin i Tyskland och världen och ett förkrossande nej till kommunismens krav om Västberlins lösslitande från Västtyskland och Västern över huvud. Det redan via tidigare val höga deltagandet växte ytterligare till nära 94 procent, vilket innebär att praktiskt taget alla människor som int. varit ovillkorligen förhindrade deltagit i omröstningen. De demokratiska partierna, till vilka man — om också med någon tvekan — måste räkna det tyska partiet, erövrade över 98 procent av rösterna; kommunistpartiet gick tillbaka från 2,7 till 1,9 procent, och det är särskilt anmärkningsvärt att även stadslemlar som under Weimarrepublikens nästan kompakt kommunistiska nu gav en överväldigande demokratisk majoritet. Valet kommer vid en tidpunkt då dess betydelse framför allt är utrikespolitisk; berlinarna har nu ytterligare stärkt sin samhörighet med Västern och kan känna sig ännu mera säkra än tidigare på understöd

av västmakterna vid en rysk aktion. På vissa håll hade man hoppats eller befarat att ett antal väljare i skräck inför det ryska hotet skulle rösta i en oklar tanke att ställa sig in hos de hotande; tvärtom synes faran ha stärkt sammanhållningen. Liksom vid tidigare val i Västberlin påstår man nu i Östtyskland och i Ryssland att valet skett under terror och påtryckningar; i själva verket har valet, såsom hundratals utländska journalister kan bestryka, varit fullständigt fritt.

Inrikespolitiskt är valet ett nytt tecken på tendensen till tvåpartisystem i Västtyskland. Socialdemokraterna och det kristligt demokratiska partiet gick framåt i ungefär samma omfattning, vilket medför att socialdemokraterna med ett par procents majoritet bland väljarna får en stark majoritet i Västberlins parlament, som sedanefter sammansättes av endast dessa båda partier och blir den första "staten" i Västtyskland med ett tvåpartisystem. SPD:s och CDU:s seger betingades av de fria demokraternas katastrofala förluster; partiet gick ned från 12,8 till 3,8 procent av väljarkåren och blir alltså — eftersom 5 procent behövs för representation — utan mandat i parlamentet. Koalitionen mellan SPD och CDU kommer att upprätthållas, och några svårare strider mellan de båda stora partierna är i Västberlin knappast att befara. Borgmästare Willy Brandt har befast sin ställning som en av den tyska demokratis främsta ledare.

Statsrådet Edemans

svar på interpellationen angående samhällslärens ställning vid gymnasierna visar i motsats till skolöverstyrelsens betänkande en bestämd vilja att snarast möjligt genomföra en delning av ämnet historia med samhällslära. Glädjande är också att ecklesiastikministern inte reflekterade på att skapa ett nytt examensämne med beteckningen samhällskunskap för ändamålet, utan tvärtom betonade att en tillfredsställande utbildning av lärare borde kunna ges inom ramen för nu existerande samhällsvetenskapliga ämnen, främst statskunskap och nationalekonomi. Några uttalanden om hur frågan närmare skulle lösas gjorde inte hr Edemans, men hans svar är så positivt att man måste räkna på att den av nästan alla önskade reformen inom kort genomförs.